

IZBRISAN STRAH

Poglavje 1

Sem Gemini Iverssen in sem stara enaindvajset let. Petek je. Stojim na verandi svoje hiše in strmim v prazno morje. Čutim praznino. Razmišljam, kaj vse sem dala skozi v zadnjih dveh letih. Pred dvema letoma se mi je življenje obrnilo na glavo, saj sta mi umrla starša. Odločila sem se zaživeti na novo in se odselila na Islandijo.

Pred tem sem živela na Norveškem v mestu na severu Norveške. Tisto leto je bilo zame precej stresno, saj sta se starša odpravila na Antarktiko. Tja sta se odpravila v raziskovalne namene, vendar teh nisem poznala. Niti sanjalo se mi ni, da jih bom takrat tudi zadnjič videla žive. Moja mama je prihajala iz Islandije, oče je bil Norvežan. Imam tudi starejšo sestro Iris in mlajša dvojčka Marcusa in Alexandra. Vse sem želela pustiti za seboj, saj nisem prenesla spominov na mesto, kjer sta bila nazadnje moja starša še živa.

Sedaj, ko sem se preselila na Islandijo, živim v mestu Akureyri na severu Islandije. Hiša, v kateri se nahajam, je pravzaprav hiša mojih prastaršev in mame. Stoji na obrobju mesta tik ob morju. Svoj študij biologije delam na daljavo. Vedno sem si želela postati biologinja in to strast mi je dala babica, saj se je tudi ona ukvarjala z biologijo. Da bi se vpisala na to fakulteto, je bila tudi babičina želja in zato mi je ta študij še toliko pomembnejši, saj z njim ohranjam del nje. Tam sem spoznala tudi svoje prijatelje, s katerimi si delimo enako strast do narave. Moji najboljši prijatelji so Noemi, Erik, Elizabeth in Magnus. Združuje nas ljubezen do narave. Oni so bili tisti, ki so mi pomagali premagati izgubo staršev, kar je v meni vzbudilo strah pred izgubo bližnjih. V sebi nosim tisti strah, da se bo bližnjim nekaj zgodilo, in težko to prebrodila. V največjo oporo so mi tudi moja brata in sestra. Rada bi, da bi bili spet skupaj, živeli normalno življenje, vendar se zavedam, da trenutno to ni mogoče. Še vedno občutim tesnobo.

Ko sem si vsaj malo opomogla, sem odšla iz mesta, brez da bi komur koli povedala. Od bližnjih sem se poslovila s pismom. Sestra je takrat poskušala navezati stik z mano, vendar ji tega nisem dopustila, nisem zmogla. Sčasoma me je nehala klicati. Večino svojega časa preživim v naravi, saj se lahko le tako celostno sprostim. S preučevanjem si zapolnim misli in tako pozabim na svoje probleme. Velikokrat ko je lepo vreme, se vozim po krajih na Islandiji. Eden mojih najljubših je mogočen slap Gullfoss. Tam se ukvarjam z rastlinami in fotografiram naravo za svojo beležko. Všeč so mi slapovi, saj so pomirjajoči in me pospremi v moj svet biologije. Obiskala sem že veliko slapov po državi. Velikokrat se do bližnjih slapov odpravim kar peš. Četudi je narava zdravilna, me je strah. Strah samote, izgube... Strah, da življenje nikoli več ne bo isto.

Poglavje 2

Nedelja je. In moj dan zmoti zvonec, ki zazvoni na glavnih vrati. Od takrat, ko sem se preselila v mesto, še nihče ni zvonil na moja vrata. Odpravim se proti vratom in jih odprem. Srce se mi ustavi. Na vhodu zagledam svoje najboljše prijatelje. Vse jih objamem in v očeh se mi naberejo solze. Nikoli si nisem mislila, da jih bom tako močno pogrešala. V tistem trenutku je strah, da jih nikoli ne bom več videla, malo ugasnil. Najbolj sem se najbolj razveselila Erika. Najina romanca se je začela takoj, ko smo se spoznali v prvem letniku faksa. On je bil moj svet in jaz njegov. Vesel me je bil, tekle so mu solze sreče, ker me vidi. Od njega tega nisem pričakovala, saj nikoli ni pokazal žalosti. Sprejela sem jih in jim ponudila čaj. Vsa presenečena sem jih vprašala, kaj počnejo v Akureyriju. Povedali so mi, da jih je fakulteta poslala na raziskovalno delo na Islandijo in da jim je moja sestra Iris povedala, kje me najdejo. Dejala sem jim, da se naj počutijo kot doma, saj je po dolgem in širokem pogovoru postal to njihov dom za naslednja dva tedna. Prosili so me, naj se jim spet pridružim pri raziskovanju in nisem jih mogla zavrniti. Malo sem jih vendarle pogrešala.

Proti večeru me je Erik potegnil na stran, želel je vedeti, zakaj sem odšla. Bilo ga je strah, da se mi je kaj zgodilo. Videla sem, da ga je moj odhod prizadel. S solzami v očeh sem mu pojasnila, da je izguba staršev v meni zbudila nekaj, česar nisem mogla prenesti, to je bilo močnejše od mene same. Solze so lile iz oči. Po dolgi uri razlaganja je dejal, da razume in da je vesel, da sem mu to povedala, čeprav dve leti kasneje. Čutila sem njegov pogled, ko je s sinje modrimi očmi pogledal in dejal, da me ljubi. Vedela sem, da misli iskreno. Tudi sama sem čutila tako in mu odvrnila, da jaz tudi njega. Bil vse kar sem si lahko kadarkoli želela. Najino romanco je prekinila Noemi, ki se je tedaj prikradla na verando. Prosila naju je, da naj stopiva nazaj v hišo. V hiši sta za mizo sedela Elizabeth in Magnus. Dejala sta, da se moramo lotiti zaključne naloge za izpit, da lahko končamo fakultete. Še prej sta me prosila, da naj se po zaključeni raziskavi vrnem nazaj na Norveško. V grlu mi je nastal cmok. Prvič v življenju nisem imela besed, da bi karkoli odgovorila. Po dolgi tišini sem dejala, da bom premislila. Glas v glavi mi je govoril, da naj se vrnem že za voljo sestre in bratov. Vedela sem tudi,

da bi to Eriku veliko pomenilo. Začeli smo načrtovati pot po Islandiji in vse najzanimivejše točke, ki jih moramo omeniti v nalogi.

Poglavje 3

V naslednjih dneh smo obiskali mesto Húsavík, več razglednih točk, črno plažo blizu mesta Vík, Reykjavík, različne jame in slapove ter plaže. Veliko smo hodili tudi po gorah in planotah. Ogledali smo si tudi veliko ognjenikov. Priznam, da se tako lepo nisem imela, odkar sem sama živela na Islandiji. Tako z Erikom kot s prijatelji smo bili veseli. Veseli, da smo končno spet skupaj. Elizabeth se je uspela pogoditi s profesorji, da so naši raziskavi dodali še dva tedna. Čutili smo olajšanje, ko nam je Elizabet povedala, da se nam nikamor ne mudi. V miru smo raziskovali še naprej. Vzeli smo si veliko časa, da smo večere preživljali ob ognju in filmih.

Torek zvečer je in napisali smo večino naše naloge, tako da smo si lahko današnji večer popestrili s filmom. Gledali smo naravoslovni dokumentarec. Ob gledanju filma v Erikovem objemu mi je bilo prav lepo. Na uho sem mu še zašepetala, da ga ljubim in da bi mu rada zunaj nekaj pokazala. Skupaj sva stopila na verando, se zazrla v nebo, ki je žarelo od severnega sija. Modrozeleno nebo je bilo čudovito, čeprav si lahko to videl tudi na Norveškem. Erik je dejal, da je to še bolje kot na Norveškem. V tistem trenutku so iz mene izbruhnile besede, da se bom z njimi vrnila na Norveško. Presenečeno in hkrati veselo me je pogledal ter me potegnil v svoj objem. Videla sem mu v očeh, da še ni bil srečnejši, tudi jaz ne. Trenutek za tem se mi je v glavi nato spet pojavil strah, da v resnici sploh ne vem, kako bo izgledalo srečanje s sestro in bratoma. Strah me je bilo, da so pozabili name in živeli svoja življenja. To sem povedala tudi Eriku, vendar mi je mirno odgovoril, da me naj ne bo strah glede tega. Ko sva stopila v hišo, so na kavču vsi trije najini prijatelji že spali. Tudi midva sva se nato odpravila v posteljo. Ti zadnji dnevi so minevali zelo hitro. Prišel je dan, ko sem morala zapustiti mamino hišo in se odpraviti nazaj v Tromsø. Na letališču sem se še zadnjič poslovila od Islandije in ji obljubila, da sem bom vrnila. Vožnja z letalom je trajala dobrih šest ur in priznam, da nas je vse izmučila. Bil je čas, trenutek, ko sem morala strahu pogledati v oči in si zaupati, da bom zmogla.

Poglavje 4

Skupaj z Erikom in prijatelji stojim pred vrati svoje hiše in čakam, da bo kdo odprl vrata. V grlu čutim, da se mi dela cmok. Že ko mislim, da ne bo nihče odprl, se pred vrati pojavi sestra Iris. Še preden je odprla do konca vrata, sem videla, da so se ji zarosile oči. Za njo sta k vratom pritekla moja brata. Vsi trije so bili tako zelo veseli. Kamen se mi je odvalil od srca, saj je strah, da so me pozabili, izginil. Vsi trije skupaj so me tako močno objeli, da nisem mogla dihati. Preden sem vstopila v hišo, sem s prsti nakazal prijateljem, naj pridejo. Vsi skupaj smo tako pili čaj in se zabavali. Iris se ni mogla nehati jokati od sreče. Tudi brata Marcus in Alexander sta potočila kakšno solzico. Bilo je zelo lepo in v srcu je zavladalo neopisljivo veselje. Po dolgem času sem spet občutila srečo, ki je prej nisem. Iris je želela, da ji povem vse, kaj sem delala na Islandiji in kaj vse sem videla. V teh veselih trenutkih sem se spet spomnila na mamo in očeta, ki bi bila ponosna name, da sem premagala bolečino in strah ter se vrnila nazaj k ljubljenim. Ko so prijatelji odšli, sva s sestro prebili še kar nekaj ur skupaj. Ni in ni mogla verjeti, da sem se dejansko vrnila. Tako vesele je nisem videla že dolgo časa. Tik preden sem se odpravila spat, sem stopila na verando in se zazrla v nebo. Tudi tukaj je bil severni sij nekaj lepega, roza in rdeče barve so se prepletale in zvezde so tako močno svetile. V njih sem videla tudi mamo in očeta. Sploh nisem ugotovila, kdaj so mi začele polzeti solze po obrazu. Z objokanimi očmi sem se odpravila v posteljo... Počutim se pomirjeno, saj se spet počutim povezano z družino.

Epilog

Minilo je eno leto, odkar sem se vrnila na Norveško. Sedaj spet polna veselja pijem kavo na verandi v mamini hiši skupaj z Erikom. V tem času sem končala svoj študij biologije in se preselila nazaj na Islandijo. Najin odnos z Erikom lepo napreduje in celo zaročila sva se. Tudi Elizabeth in Marcus sta se zaročila. Moja sestra se je poročila. Vesela sem, da se je vse končalo tako lepo, kot se je. Noemi se je preselila na Islandijo v Reykjavík. Tako se ob prostih večerih družimo. Velikokrat skupaj odpotujemo na Norveško, kjer se srečamo s Marcusom in Elizabeth ter mojo sestro Iris in bratoma. Z Erikom tako sedaj skupaj načrtujemo najino prihodnost polno zanimivih potovanj in raziskav.

V tem času se velikokrat spomnim tudi na starša, ki ju neizmerno pogrešam... V vseh teh dogodkih sem spoznala, da je strah samo še eno čustvo, ki se jo da premagati.